

здрава и весела“, не каза нищо и почна да праща двойно повече пари.

Но Тенардиерица страшно мразеше оставеното дѣте. Своитѣ тя обичаше до полуда, а чуждото мразеше като чумата. Колкото и малко да бѣше мѣстото, което заемаше Козетка, на Тинардиерица се струваше, че това сираче изпълня цѣлата кѣща и за нейнитѣ дѣца не остава мѣсто. За това тя своитѣ постоянно милваше, а Козета всѣки день биеше, хокаше и наказваше. Бѣдното и слабо дѣте нищо не разбираше и търпѣше постоянно бой и всѣкакви груби думи. Па и дѣцата на Тинардиерица, като гледаха, че майка имъ се отнася лошо съ Козета, почнаха и тѣ да ѝ се каратъ, да я биятъ и да ѝ хортуватъ разни прѣкори. Нещастното момиченце нѣмаше кому да се оплаче, освѣнъ на кучето и котката, които милваше съ пусталитѣ си рѣчички.

Тѣй се измина една година. Селянитѣ зеха да вѣрватъ, че Тенардиерови сѣ добри, защото зели

едно сираче да го отхранятъ. Но Тенардие писа на майката да праща още по 15 лева повече. Тя безъ дума прати.

Отъ година на година дѣтеторастѣше и злочестината му се увеличаваше. Докато Козетка бѣше малка, служеше за гаврило на другитѣ двѣ дѣца; щомъ тя поизрастна и достигна 5 години, стана слугиня на цѣлата кѣща. Петгодишна

и слугиня ли? Това не може да бѣде! — ще кажатъ нѣкои. Уви! това бѣше цѣла истина.